ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ). Η ὡραία Ἀνναμπέλλα ντέ Πιέν εἶν' ἐρωτευμένη, μὲ τὸ γυιὸ τοῦ τρομεροῦ κοντοσταύλου Μονμορανσύ, τὸ γενναῖο Φραγκίσκο. Συγχρόνως ὅμως τὴν ἀγαπᾶ κι' ὁ ἀδελφὸς τοῦ Φραγκίσκου Ἐρρίκος, καὶ, γιὰ νὰ τὴν ἐδικηθῆ πρόδιδει τὸν ἔρωτά της στὸ γέρο πατέρα της. Ὁ ἄρχων ντέ Πιέν τὴν καταριέται καὶ τὴ διώχνει ἀπ' τὸ σπίτι του. Ἐπεμβαίνει ὅμως ὁ Φραγκίσκος καὶ τὴν παντρεύεται τὴν ἴδια νύχτα, δυστυχῶς ὅμως ὁ πατέρας τῆς Ἀνναμπέλλας πεθαίνει. Τὴν ἴδια αὐτὴ νύχτα γυρίζει ξαφνικὰ στὸν πύργο του ὁ κοντόσταυλος καὶ διατάζει τὸ Φραγκίσκο νὰ φύγη γιὰ τὸν πόλεμο. Ὁ Φραγκίσκος ἐμπιστεύεται τὴν Ἀνναμπέλλα στὸν Ἐρρίκο καὶ φεύγει. Ὁ Ἐρρίκος ὅμως τρέχει στὸ σπίτι τῆς Ἀνναμπέλλας καὶ ζητάει νὰ τὴν κάνη διὰ τῆς βίας δική του. Ἡ Ἀνναμπέλλα καταφεύγει στὸ σπίτι τῆς τροφοῦ της, ὅπου γεννάει, μετὰ μερικοὺς μῆνες, ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι, τὴ Λουΐζα.

Ἕνας χρόνος περνᾶ κι' Ἔξαφνα ὁ Φραγκίσκος ποὺ τὸν νομίζουν ὅλοι νεκρό, ξαναγυρίζει. Ὁ Ἐρρίκος, γιὰ νὰ κρύψη τὴν ἀτιμία του, τοῦ λέει ὅτι ἡ Ἀνναμπέλλα τὸν ἀπάτησε, ἀπειλῶντας συγχρόνως τὴν ἄτυχη νέα ὅτι θὰ σφάξη τὸ παιδί της, τὸ ὁποῖο τῆς ἔχει ἁρπάξει ὁ ἀφοσιωμένος του Ἱππότης Παρνταγιάν, ἂν τὸν διαφεύση. Ἡ Ἀνναμπέλλα σωπαίνει... Ὁ Φραγκίσκος ζητάει τότε τὸνομα τοῦ συνενόχου της κι' ὁ Ἐρρίκος τοῦ λέει ὅτι εἶν' αὐτός. Μονομαχοῦν καὶ ὁ Ἐρρίκος τραυματίζεται θανάσιμα. Ἡ Ἀνναμπέλλα, στὴν ὁποία ἀπέδωσε ἠδὴ τὸ παιδί της ὁ Παρνταγιάν, τρέχει τώρα στὸ Παρίσι νὰ συναντήση τὸ Φραγκίσκο, στὸν ὁποῖο διηγεῖται τὰ πάντα, μὰ ὁ κοντόσταυλος δὲν συγκινιέται. Τῆς δίνει νὰ ὑπογράψη ἕνα ἔγγραφο διαλύσεως τοῦ γάμου της, ἀπειλῶντας τὴν ὅτι διαφορετικὰ θὰ φυλακίση τὸν Φραγκίσκο τοῦ ἰσοβίως!

Ἡ Ἀνναμπέλλα ἀναγκάζεται νὰ ὑπογράψη... Χρόνια περνοῦν στὸ μεταξύ. Ἡ Ἀνναμπέλλα ζῆ τώρα στὸ Παρίσι, ἐρημη, κρυμμένη ἀπὸ τὰ μάτια τῶν ἀδελφῶν Μονμορανσύ ποὺ ζητᾶνε κι' οἱ δυὸ νὰ τὴν εὕρουν. Ὁ πατέρας Παρὶ ταγιὰν φεύγει πρὸς ἀναζήτησιν περιπετειῶν. Ὁ γυιός του, μεγάλος πειά, μένει μόνος στὸ Παρίσι κι' ἐρωτεύεται τὴν κόρη τῆς Ἀνναμπέλλας Λουΐζα ποὺ ἔχει μεγαλώσει ἐπίσης ἐντωμεταξύ. Ἡ βασιλομήτωρ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων καλεῖ τὸν Παρνταγιὰν καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν κάμη τυφλὸ της ὄργανο. Ὁ Παρνταγιὰν ὅμως δὲν δέχεται τὶς κακοῦργες προτάσεις της καὶ συλλαμβάνεται καὶ κλείνεται στὴ Βαστίλλη, τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ἐρρίκου Μονμορανσὺ ἀπάγουν, τὴ ἐντολή του, τὴν Ἀνναμπέλλα καὶ τὴν κόρη της. Τὸν ἴδιο καιρὸ ἡ Βασίλισσα τῆς Ναβάρρας ἀνακαλύπτει ὅτι ἡ δεσποινίς τῆς ἀκολουθίας της, Ἀλίκη ντέ Λοὺξ, εἶνε κατάσκοπος τῆς ἐχθρᾶς της Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων καὶ τὴ διώχνει. Ἡ Ἀλίκη συναντᾶ τὸν Θεόδοτο, θεῖο γυιὸ τῆς Βασιλίσσης, ὁ ὁποῖος τὴν ἀγαπᾶ τρελλὰ, κι' ὁ ὁποῖος μὴ ὑποπτευόμενος τίποτε, τὴν ὁδηγεῖ στὸ σπίτι μιᾶς δήθεν θείας της, στὸ Παρίσι, τῆς Λαύρας).

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Παρνταγιὰν δὲν μιλοῦσε. Σκεφτότανε. Κι' ὁ διοικητής, νομίζοντας πὼς τὸν φόβισε, τράβηξε νὰ φύγη. Μὰ ὁ ἱππότης τὸν σταμάτησε:

— Κύριε διοικητά, τοῦ εἶπε, ἔχετε δίκιο. Θ' ἀκουσω τὴ συμβουλή σας. Κάμετέ μου ὅμως μιὰ χάρι...

— Νὰ σᾶς πῶ γιατὶ σᾶς φυλάκισαν; Δὲν ξέρω, φίλε μου. Ἐκεῖνο ποὺ ξέρω εἶνε, ὅτι δὲν θὰ βγῆτε ποτὲ ἀπὸ δῶ μέσα.

— Δὲν ζητῶ αὐτό, κ. διοικητά. Θέλω νὰ σᾶς παρακαλέσω μόνον νὰ μοῦ δώσετε λίγο χαρτὶ καὶ μελάνη.

— Χάρτί;... Μελάνη;... Τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ μοῦ λές; Ἀστειεύεσαι;

— Τὰ θέλω νὰ γράψω μιὰ ἀποκάλυψη, κ. διοικητά. Ἀκούσατε: Μιὰ ἀποκάλυψη!... Ἀνακάλυψα μιὰ συνωμοσία ἐναντίον τοῦ Γκίζη!... Μιὰ συνωμοσία ἐκ μέρους τῶν-Οὐγενότων... Θέλω νὰ γράψω γιὰ ὅλ' αὐτὰ στὸν κ. Γκίζη κι' αὐτὸς —ποιὸς ξέρει;— ἴσως μ' ἐλευθερώση...

— Συνωμοσία! εἶπε ὁ διοικητὴς χλωμιάζοντας. Λὲς ἀλήθεια; Μιλᾶς σοβαρά;...

— Ναί, κ. διοικητά. Θὰ ἀποκαλύψω τρομερὰ πράγματα.

Ὁ διοικητὴς τῆς Βαστίλλης βυθίστηκε σὲ σκέψεις. Καὶ κατάρτισε γρήγορα—γρήγορα τὸ σχέδιό του. Θ' ἄφινε τὸν Παρνταγιὰν νὰ γράψη τὶς ἀποκαλύψεις του καὶ θὰ προσέφερε ὁ ἴδιος μ' αὐτὲς σπουδαία ὑπηρεσία στὸ Γκίζη. Ὅσο γιὰ τὸν Παρνταγιάν; Θὰ τὸν ἔρριχνε νὰ ψοφήση στὰ ὑπόγεια τῆς Βαστίλλης! Γύρισε λοιπόν, εἶπε στὸν ἱππότη, ὅτι θὰ τοῦστέλνε χαρτὶ καὶ μελάνη ἀμέσως, κι' ἔφυγε.

Ὁ Παρνταγιὰν ἦταν καταχαρούμενος. Γιατὶ εἶχε κι' αὐτὸς τὸ σχέδιό του. Μόλις λοιπὸν πῆρε τὸ χαρτί, δίπλωσε ἕνα φύλλο ἀπὸ αὐτό, ἐντελῶς ἄγραφο, σὲ μιὰ πέτρα καὶ περίμενε. Ἔξαφνα εἶδε τὸν Πιπώ. Τί εὐτυχία!... Φώναξε λοιπὸν τὸν πιστὸ σκύλο, τοὔρριξε, ὅπως εἴδαμε, τὸ διπλωμένο χαρτί, ὁ Πιπὼ τ' ἄρπαξε κι' ἔγινε ἄφαντος. Εἶδαν ὅμως τι συνέβη οἱ φρουροί. Κι' αὐτοὶ τὸ ἀνέφεραν στὸ διοικητή, ὁ ὁποῖος ἔτρεξε φρενιασμένος στὸ κελλὶ τοῦ ἱππότου. Κατεστρέφοντο ἔτσι ὅλα του τὰ σχέδια.

— Κύριε, εἶπε στὸν Παρνταγιάν, ἢ μοῦ λέτε ἀμέσως τί περιεῖχε τὸ χαρτὶ ποὺ ρίξατε στὸ σκύλο σας ἢ σᾶς στέλνω στὰ βασανιστήρια!... Θὰ μοῦ πῆτε;

— Θὰ σᾶς πῶ τὰ πάντα, ἀποκρίθηκε γελῶντας ὁ ἱππότης.

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, τὸ χαρτὶ αὐτὸ περιεῖχε τρομερὲς ἀποκαλύψεις γιὰ μιὰ συνωμοσία...

— Συνωμοσία! τραύλισε, χλωμιάζοντας πάλι ὁ διοικητής. Καὶ ξέρει ὁ σκύλος σας ποῦ θὰ τὸ πάη;

— Ξέρει καὶ παραξέρει μάλιστα. Δὲν κάνει πρώτη φορὰ αὐτὴ τὴ δουλειά...

Ὁ διοικητὴς τῆς Βαστίλλης ἦταν ἄνω—κάτω. Τὰ γόνατά του ἔτρεμαν. Κατάλαβε πὼς ὁ Παρνταγιὰν ἤξερε τὰ πάντα σχετικῶς μὲ τὴν συνωμοσία ποὺ ἑτοίμαζαν κατὰ τοῦ Βασιλέως. Τὸ μυστικὸ αὐτὸ τὄγραψε σ' ἕνα χαρτί, τὄρριξε στὸ σκύλο του, κι' ἐκεῖνος τὸ πῆγε... ποῦ τὸ πῆγε λοιπόν; Γιὰ νὰ πληροφορηθῆ τὰ πάντα, ἔτρεπε νὰ μείνη μόνος του μὲ τὸν ἱππότη. Ἔδιωξε λοιπὸν τοὺς φύλακας κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα. Αὐτὸ ἤθελε κι' ὁ Παρνταγιάν. Καὶ χωρὶς νὰ χάση καιρό, εἶπε στὸ διοικητή:

— Ὁ σκύλος πῆγε τὸ γράμμα μου σ' ἕνα φίλο μου. Κι' αὐτὸς θὰ τὸ δώση ἀπόψε στὸ Βασιλέα.

— Χάθηκα! μούγγρισε ὁ διοικητὴς τῆς Βαστίλλης.

— Ὄχι δά, εἶπε ὁ Παρνταγιάν. Μπορεῖτε νὰ σωθῆτε.

— Πῶς;

— Ἂν μ' ἀφήσετε νὰ βγῶ ἀπ' τὴ Βαστίλλη. Θὰ τρέξω στὸ φίλο μου, θὰ πάρω τὸ γράμμα καὶ θὰ τὸ ρίξω στὴ φωτιά.

Ἡ ἀγωνία τοῦ διοικητοῦ ἦταν ἀπερίγραπτη. Τί νὰ κάνε; Νὰ φύνε ἐλεύθερο τὸ φυλακισμένο; Ἂν ὄχι, τὸ γράμμα θὰ παρεδίδετο στὸ βασιλέα κι' ἡ συνωμοσία θ' ἀνεκαλύπτετο! Τότε πειὰ ἦταν χαμένος. Βασανιστήρια, κρεμάλα, φρίκη!... Ἂν μποροῦσε, θἄκανε τὸν ἱππότη κομμάτια. Ἂν τὄκανε ὅμως αὐτό, ἦταν χαμένος. Μιὰ λύσις ὑπῆρχε συνεπῶς. Ν' ἀφήση τὸν Παρνταγιὰν ἐλεύθερο, ὁρκίζοντάς τον ὅτι θἄσχιζε τὸ γράμμα καὶ θὰ τηροῦσε τὸ μυστικό. Αὐτὸ κι' ἔκανε. Ὁ Παρνταγιὰν ὑπάκουσε κι' ὡρκίστηκε προθύμως. Κι' ἔτσι ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτὰ βρίσκοταν μπρὸς στὴν πόρτα τῶν φυλακῶν, ἐλεύθερος. Ὁ ἴδιος ὁ διοικητὴς τὸν συνόδευε ὡς ἐκεῖ.

— Θυμήσου τὸν ὅρκο σου, ἱππότα, τοῦ εἶπε προσπαθῶντας νὰ φαίνεται ἀτάραχος.

— Μεῖνε ἥσυχος, ἀπάντησε ὁ Παρνταγιάν. Κανένας δὲν θὰ μάθη τὸ μυστικό σου.

Ὁ διοικητὴς τοὔσφιξε μὲ λαχτάρα τὸ χέρι. Κι' ἔπειτα, πουλὶ ἐλεύθερο πειά, ὁ ἱππότης ντὲ Παρνταγιὰν τράβηξε γιὰ τὸ ξενοδοχεῖο τῆς «Μάντισσας». Ὅταν τὸν ἀντίκρυσε ὁ ξενοδόχος, ὁ Μαστρο—Λανδρύ, τἄχασε. Ἡ κατσαρόλα ποὺ κρατοῦσε, τοὔφυγε ἀπὸ τὰ χέρια. Πῶς διάβολο εἶχε βγεῖ ἀπ' τὴ Βαστίλλη ὁ ἱππότης!....

('Ακολουθεῖ)

— Μεῖνε ἥσυχος, ἀπάντησε ὁ Παρνταγιάν. Κανένας δὲν θὰ μάθη τὸ μυστικό σου...